

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X**, narozený X
státní příslušnost Irácká republika
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Zaorálkem
sídlem Kpt. Vajdy 3046/2, 700 30 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2023, č. j. MV-108666-3/OAM-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2023, č. j. MV-108666-3/OAM-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 16. 5. 2022, č. j. CPR-13627-7/ČJ-2023-930310-V239 (dále

jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Ředitelstvím služby cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o zastavení řízení o žádosti o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 102 odst. 4 správního řádu.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že považuje napadené rozhodnutí za věcně nesprávné, nedostatečně, resp. nesprávně, odůvodněné, nepřezkoumatelné, a tedy nezákonné, přičemž za nezákonné žalobce rovněž považuje řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, když toto řízení je zatíženo vadami spočívajícími v neprovedeném dokazování.
3. Žalobce je přesvědčený, že bylo na místě, aby bylo vyhověno jeho žádosti o zrušení platnosti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 2. 12. 2019, č. j. CPR-41629-19/ČJ-2019-931200-SV (dále jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“), ve spojení s rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 2. 2020, č. j. MV-7741-3/OAM-2020. Rozhodnutím o správním vyhoštění bylo rozhodnuto tak, že žalobci se ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ukládá správní vyhoštění a stanovuje doba šesti měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.
4. Žalobce podal žádost o zrušení platnosti tohoto rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť od jeho právní moci uplynula doba tří let a šesti měsíců, když po tuto dobu žalobce žije na území České republiky (dále jen „ČR“), a to již od konce roku 2015.
5. Žalobce vede na území ČR řádný život, získal zde spoustu přátel a patřičné zázemí, je zde plně integrován, věnuje se živnostenskému podnikání (v oblasti pohostinství), je zde plně ekonomicky a sociálně zakotvený, když se dokonce dokázal naučit plynule hovořit českým jazykem. Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že po celou dobu svého pobytu na území ČR vůči orgánům veřejné moci jedná naprosto transparentně, vede zde řádný život. Žalobce nepředstavuje jakoukoliv zátěž pro místní sociální systém, když nečerpá sociální dávky, neboť sám se živí výdělečnou činností, kterou provozuje, a tedy naopak platí daně, odvody na sociálním pojištění a odvody na zdravotní pojištění, a tak se stal platným členem zdejší společnosti.
6. Žalobce má za to, že trvání na výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění s ohledem na shora uvedené představuje tvrdost správního vyhoštění, trvání na takové tvrdosti správního vyhoštění je neúčelné a je na místě tuto tvrdost správního vyhoštění odstranit, přičemž trvání na výkonu správního vyhoštění by představovalo vážný a nepřiměřený zásah do soukromého života žalobce, neboť po právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění pominuly důvody pro uložení správního vyhoštění, přičemž současně uplynula polovina stanovené doby šesti měsíců, ve vztahu ke které bylo vysloveno, že po tuto dobu nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, přičemž současně došlo k podstatné změně okolností, které byly důvodem vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.
7. Žalobce zdůrazňuje, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno, když se žalobce z důvodu horší znalosti českého jazyka hůře orientoval v pravidlech, která upravují

pobyt cizince na území ČR, v důsledku čehož pochybil, avšak toto jeho pochybení rozhodně nebylo úmyslné.

8. Žalobce uvádí, že ve smyslu § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění uplynula polovina stanovené doby šesti měsíců, ohledně které bylo vysloveno, že po tuto dobu nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. V daném případě je na místě odstranit tvrdost správního vyhoštění, když došlo k podstatné změně okolností, které byly důvodem vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť krátce po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění došlo k legalizaci pobytu žalobce na území ČR.
9. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí se ve svém odůvodnění nevypořádalo s argumentací uvedenou shora.
10. Žalobce tvrdí, že žaloba podstatně přesahuje vlastní zájmy žalobce, neboť je nezbytné, aby Městský soud v Praze objektivně posoudil předpoklady aplikace § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců, když tento problém se netýká pouze žalobce, ale také dalších osob v obdobném postavení, jako má žalobce.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady.

IV. Obsah správního spisu

12. Dne 14. 3. 2023 žalobce požádal o vydání nového rozhodnutí dle ustanovení § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že má za to, že jsou splněny podmínky k odstranění tvrdosti správního vyhoštění. Od právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění uplynula doba tří let a jednoho měsíce a po tuto dobu žije žalobce na území ČR podle zákona o pobytu cizinců, neboť požívá mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany. Vede zde řádný život, získal zde přátele, zázemí, je plně integrován. Hovoří českým jazykem, je zde ekonomicky i sociálně zakotven. Nepředstavuje zátěž pro sociální systém, nečerpá sociální dávky, věnuje se živnostenskému podnikání v oblasti pohostinství, platí daně a příslušné odvody na sociální a zdravotní pojištění. Trvání na výkonu správního vyhoštění představuje neúčelnou tvrdost. Navíc, trvání na výkonu správního vyhoštění by představovalo vážný a nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 2. 12. 2019 bylo přijato v důsledku toho, že se v té době cizinec hůře orientoval v pravidlech pro pobyt cizinců na území ČR a pochybil, což nebylo úmyslné. Po právní moci rozhodnutí pominuly důvody pro uložení správního vyhoštění a současně uplynula polovina stanovené doby šesti měsíců. Došlo k podstatné změně okolností, které byly důvodem vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, když krátce po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění došlo k legalizaci pobytu žalobce na území ČR, ve smyslu příslušných ustanovení zákona o azylu.
13. Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí žalobce sdělil, že od právní moci rozhodnutí správního orgánu o uložení správního vyhoštění celkově plynula doba tří let a čtyř měsíců a po tuto dobu žije na území ČR v souladu se zákonem o azylu, neboť požívá

doplňkové ochrany. Po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění uplynula polovina stanovené doby šesti měsíců.

14. Prvostupňovým bylo rozhodnuto o zastavení řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 102 odst. 4 správního řádu. Prvostupňový správní orgán uvedl, že pro uplatnění postupu podle ustanovení § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců jsou stanoveny kumulativně dvě podmínky, tj. uplynutí poloviny z doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, a pominutí důvodů vydání rozhodnutí. Správní orgán I. stupně nejprve posuzoval, zda byla splněna první z kumulativně stanovených podmínek, tedy uplynutí poloviny z doby, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území.
15. Rozhodnutí o správním vyhoštění, které je předmětem řízení, bylo účastníkovi řízení vydáno dne 2. 12. 2019 a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 6 měsíců. Podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla doba k vycestování z území ČR stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí nebo od okamžiku, kdy účastník řízení pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 18. 2. 2020, avšak do současné doby není vykonatelné, vzhledem ke skutečnosti, že účastník řízení je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany formou azylu. Řízením o udělení mezinárodní ochrany formou azylu je vykonatelnost rozhodnutí pozastavena až do dne pravomocného rozhodnutí v této věci. Z uvedeného vyplývá, že podmínka uplynutí poloviny z doby stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území, nebyla do současné doby splněna, neboť vykonatelnost rozhodnutí ještě nenastala. Vzhledem ke skutečnosti, že nebyla naplněna první podmínka - uplynutí poloviny doby, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území, nezabýval se dále správní orgán I. stupně, druhou, kumulativně stanovenou podmínkou, zda pominuly důvody, pro které bylo rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno.
16. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal odvolání. Namítal, že prvostupňové rozhodnutí považuje za věcně nesprávné, nedůvodné, nedostatečně odůvodněné, nepřezkoumatelné a nezákonné. Zopakoval své námitky, které již uplatnil v žádosti o vydání nového rozhodnutí, jakož i ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí.
17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce se dne 11. 11. 2019 dostavil do Příjímacího střediska cizinců Zastávka a požádal o mezinárodní ochranu. Nepředložil cestovní doklad ani oprávnění k pobytu na území a bylo zjištěno, že ode dne 19. 7. 2019 do dne 11. 11. 2019 pobýval na území nelegálně. Vzhledem k této skutečnosti mu bylo uloženo správní vyhoštění.
18. K argumentaci žalobce, že na území pobývá na základě udělené mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany, odvolací orgán uvedl, že dne 27. 4. 2016 sice byla žalobci udělena doplňková ochrana na dobu 24 měsíců, tj. s platností do 27. 4. 2018, avšak jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany č. j. OAM-1097/ZA-ZA04-K03-PD1-015 nebylo dne 11. 9. 2019 pravomocně vyhověno. Jmenovaný cizinec se neúspěšně bránil žalobou podanou ke krajskému soudu, která byla zamítnuta a dále kasační stížností. Z uvedeného je zcela zřejmé, že jmenovaný cizinec v současné době doplňkové ochrany nepožívá. Žalobce byl povinen vycestovat do 30ti dnů po pravomocném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost (dne 18. 6.

2019), avšak neučinil tak. Lhůta pro jeho vycestování marně uplynula dnem 19. 7. 2019. Dne 11. 11. 2019 bylo s žalobcem zahájeno řízení ve věci mezinárodní ochrany na území ČR, které dosud nebylo ukončeno, když z důvodu podaných opravných prostředků s přiznaným odkladným účinkem se žalobce nadále nachází v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Jak bylo odvolacím orgánem ověřeno v dostupných evidencích, skutkový stav zjištěný správním orgánem I. stupně setrvává, řízení o udělení mezinárodní ochrany dosud nebylo pravomocně ukončeno.

19. Odvolací orgán konstatoval, že doba k vycestování z území členských států EU byla cizinci stanovena do 30ti dnů po nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění z území členských států EU nebo od okamžiku, kdy cizinec pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné. Ve výrokové části napadeného rozhodnutí je stanoveno, že se do doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Vzhledem k tomu, že žalobce je v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany, tak z doby, která nezačala plynout, nemohla uběhnout její zákonem stanovená část. Prvostupňový správní orgán dospěl k správnému závěru, že není splněna jedna ze zákonných podmínek pro odstranění tvrdosti správního vyhoštění, je tedy bezpředmětné zabývat se druhou kumulativně stanovenou podmínkou pro aplikaci ustanovení § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to, zda pominuly důvody, pro které bylo rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno, jelikož jakýkoli výsledek vzešlý z posouzení této otázky by nemohl vést ke změně rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož oba účastníci souhlasili s projednáním věci bez jednání. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Podle § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců policie může na žádost cizince vydat nové rozhodnutí, kterým zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění nebo zkrátí dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, uvedenou v rozhodnutí o správním vyhoštění, a to nejméně o jednu třetinu této doby, jestliže pominuly důvody jeho vydání a uplynula polovina doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území.
22. Podle § 2 písm. a) 3 zákona o pobytu cizinců tento zákon se nevztahuje na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, cizincem, který je strpěn na území, azylantem nebo osobou požívající doplňkové ochrany, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak,
23. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, se nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.

24. Podle § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, je vykonatelné po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž se a) mezinárodní ochrana neuděluje, b) žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná, c) řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje, nebo d) azyl nebo doplňková ochrana odmítá, jestliže marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo jestliže podle zvláštního právního předpisu podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek. Rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné, přizná-li soud na žádost cizince jeho žalobě odkladný účinek.
25. V projednávané věci bylo potřebné vyložit, zda uplynula polovina doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Soud má za to, že této otázce se správní orgány detailně věnovaly, jejich závěry považuje soud za správné. Žalobce v žalobě proti tomuto výkladu nevznnesl žádnou právní argumentaci.
26. Žalobce namítal, že od právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 2. 12. 2019 uplynula již doba tří let a šesti měsíců, když po tuto dobu žalobce žije na území ČR, a to již od konce roku 2015.
27. Dne 27. 4. 2016 byla žalobci udělena doplňková ochrana na dobu 24 měsíců, tj. s platností do 27. 4. 2018, avšak jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany č. j. OAM-1097/ZA-ZA04-K03-PD1-015 nebylo dne 11. 9. 2019 pravomocně vyhověno. Žalobce se neúspěšně bránil žalobou podanou ke krajskému soudu, která byla zamítnuta a dále kasační stížností. Z uvedeného je zcela zřejmé, že jmenovaný cizinec v současné době doplňkové ochrany nepožívá. Žalobce byl povinen vycestovat do 30ti dnů po pravomocném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost (dne 18. 6. 2019), avšak neučinil tak. Lhůta pro jeho vycestování marně uplynula dnem 19. 7. 2019.
28. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 2. 12. 2019 bylo rozhodnuto tak, že žalobci se ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, 4 zákona o pobytu cizinců ukládá správní vyhoštění a stanovuje doba šesti měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.
29. Dne 11. 11. 2019 bylo s žalobcem zahájeno řízení ve věci mezinárodní ochrany, které dosud nebylo ukončeno, když z důvodu podaných opravných prostředků s přiznaným odkladným účinkem se žalobce nadále nachází v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany, řízení o udělení mezinárodní ochrany dosud nebylo pravomocně ukončeno.
30. Z uvedeného je zřejmé, že rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci, nikoli však vykonatelnosti, proto doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup, ještě nezačala plynout, nemohla tak ani uplynout její polovina.
31. Žalovaný správně uvedl, že v tomto případě není nutné posuzovat podmínku druhou, tedy zda pominuly důvody vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Teprve v rámci hodnocení této druhé podmínky by bylo na místě hodnotit i zásah do soukromého a rodinného života a zabývat se situací žalobce, jak ji popsal ve správním řízení, v odvolání i v žalobě.

32. Správnosti výkladu žalovaného nasvědčuje samotné ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců i související judikatura (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 1 Azs 89/2016-23, řešící obdobnou problematiku, avšak ve vztahu k nemožnosti vycestovat).
33. Soud zároveň konstatuje, že tvrzené okolnosti (žalobce se lépe naučil jazyk, vede řádný život, pracuje, nepobírá dávky) nenasvědčují tomu, že by mohla být porušena jeho práva pramenící z čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod (v žalobě to ani namítáno nebylo). Pokud by vznikly u žalobce důvody znemožňující vycestování, lze postupovat podle § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
34. Pokud bylo namítáno, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, této námitce nelze přisvědčit. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Žalovaný se s námitkami žalobce vypořádal, vysvětlil, proč nelze rozhodnutí o správním vyhoštění zrušit z důvodu tvrzených žalobcem (že se zde integroval, že se naučil lépe jazyk, že zde podniká v pohostinství, že není zátěží pro sociální systém). Nesouhlas žalobce s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.)
35. Další námitky žalobce obecného rázu (nedostatečné odůvodnění, řízení zatížené vadami, neprovedené dokazování) nelze přezkoumat, neboť je nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům obecný odkaz na ustanovení správního řádu či zákona o pobytu cizinců, který není nad rámec výše uvedených žalobních bodů podepřen konkrétními skutečnostmi či právní argumentací, nedostojí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Soud se proto těmito námitkami samostatně nezabýval.

36. K tvrzenému přesahu vlastních zájmů žalobce soud konstatuje, že nejde podmínku pro úspěšnost žaloby, ale pro posouzení přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., zdejší soud proto tento tvrzený aspekt nebyl povinen posuzovat.
37. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. Závěrem soud dodává, že o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval, neboť ve věci samé rozhodl bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení.
39. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. září 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně